

[c4va] *Hoe de hertoge van Jenes sijn peert Marchepin gaf
den jongelinc Galien.*

[17]

Reynier, de hertoge van Jenes, blide sijnde met Galien, sijns soens sone, coutende, heeft synen stalknecht gheroepen, die sijn peert verwaerde, hem segghende dat hi sijn peert bringhen soude opden kant van eenen groenen driesch dye neven zijn palleys stont, daer veel heeren ende baroenen versaemden om te siene hoe Galien dat peert bescrijden soude. De stalknecht ontbant dat peert dat met drie stercke ketenen ghebonden stont, dwelck so vreeslijck, so wylt was dat gheen man omtrent hem comen en dorste. Als Galien tpeert sach, heft hijt biden thoom ghenomen, seer lichtelijck springhende inden zadel, die seer rijckelijck met gout beslaghen was. Hi sloich tpeert met sporen, dat so vele ende so wel beridende dat de ghene die daer teghenwoerdich waren seyden datsy noyt en saghen peert so wel berijden, segghende dat Galien sinen vader Olivier seer wel ghelijcte. Seere presen ende eerden men dien saghen, segghende dat hy seer vrom ende stout wesen soude, mocht hi langhe leven, want hi seere stout was van begrijppe. Als Galien tpeert wel bereden hadde, ghaf hi dat den palfernyer te leyden om te vercoelen. Daerna sijn si te hove gheghaen, ende Galien sprac tot den hertoge, segghende: “Here, nu heb ick dbeste peert dat over dese zide der zee is, so ick meene. Mi en ghebreect niet dan hernas: eenen goeden hellem, eenen goeden dobbelen halsberch, een goede stercke lance, ende u goede sweert en begher ick niet te veranderen, maer ick ghelove God dat ick dat nimmermeere [c4vb] aen mi ghorden en sal tot dat die e[del] coninck Kaerle my ridder gheslaghen heeft.”

Die goede hertoge dat horende, was seer droeve, want hi hem meende riddre te slane, midts den welcken hi tot hem sprack, segghende: “Mijn lieve soene, en begheerdi van mi gheen riddre gheslaghen te worden? Ick heb binnen mijn leven meer dan dryehondert ridders ghemaect die noyt den coninck Kaerle en versochten om riddere te worden.”

“Heere, dat gheloof ick wel,” sprack Galien, “maer nyemant en sal mi dat ghorden dan conynck Kaerle!”

“Lieve sone, doet soe u belieft,” sprack de goede hertoge.

In deser manieren es Galien opt casteel van Jenes vier gheheele daghen bleven. Ende opten vijften dach heft hi oerloef willen nemen aen den hertoghe, aen die hertoghinne ende ain de schoone Bellaude, hair dochter, die hem eenen gouden rinck ghaf die voertijts aen dlichaem van sint Steven had ghestreken gheweest, die veel virtuten hadde. Ende dye maghet seyde hem dat de mensche dien aen sinen vingere droeghe, die en soude nemmermeer verdolen noch in gheenen strijt verwonnen worden, “noch zijn peert daer hi op sidt en sal onder hem niet doot bliven.” Galien ontfinck den rinck ende stacken aen sinen vingher. Daerna ghaf sy hem een ziden vaenken dat seere costelijck was, om Roelant, haeren vrient, te gheven, “ende segt hem,” sprack de maghet, “dat hi niet ghehouden en heft de ghelofte die hy ghedaen heeft, want hi mi gheloefde te trouwen int inde van den somere. Ende gruete mi Olivier, minen broedere.”

“Dat willick gherne doin,” sprack Galien, “ende alle tghene dat ick vermach.”